

מסורת הש"ס

א) [לעיל 15. לקמן קט.],
ב) [נזכים עב.], ג) [נזילה ג.], ד) [לקמן קח.],
ה) [לעיל 14: ט: לקמן קט.],
ו) [נזכים פב. נזכים עט: מנחות כב: כג.; ו) בס"א: תבילין, ו) [ד"ה ספיקו],
ז) [נע"י חוס' ע"ז עה. ד"ה למעוין],
ח) [ז"ל בה, ו] [דף 15. בד"ה 15: אפילו],
ט) [ונתמורה יב.],

הגהות הב"ח

א) חוס' ד"ה שאני וכו' חטאת טמאה שנחעברה במאה:

מוסף רש"י

ותבטיל ברובא. דהא מביא אחרי רבים להטות (ובאים עב.).

הניחא למ"ד. במסכת זבילה (דף ג.א): **כל שדרכו לימנוט שנינו. במסכת ערלה** (פ"ג משנה ו) גבי חבילי תילתן דלג בטיל הא נמי פעמים שנמנית דאדס עשוי למנות מחיכותיו למנין אורחים שיזמן: **אלא למ"ד אס שדרכו**. מיוחד למנין

אבל דבר העשוי ליתמן באומד אע"פ שנמנה לפעמים בטל אמאי לא בטלה: **חסיכה של נבלה** א. ומכירה: **אינה אוסרת**. בפליטתה עד שיהא זה כדי ליתן טעם ברוטב ובקיפה ובחמיכות: **אוקי רב אמורא עליה**. העמיד מתורגמן לפניו לדרוש ולהשמיע לרבים שלא ילמדו מרצה בר בר חנה: **כיון שנמנה טעם בחסיכה**. אחת שהיתה נזדה תמיד או שנמצשלה תחלה עמה קודם שיתן שאר החמיכות בקדריה ולא היה צו ששים באיסור ונתנה הנבלה טעם זה ואח"כ נתן שאר החמיכות בקדריה: **חסיכה**. זו שקבלה טעם הנבלה נעשת נבלה עצמה: **ואוסרת כל החסיוכות כולן מפני שהן מינה**. וקא ס"ד מפני שהן מינה לא בטלי ואפילו יש בהן כדי ביטול שמהין: **רב**. דאמר מפני שהן מינה כמאן אמרה כו': **אפילו לא נתנה טעם**. בחמיכה שנזדה לא בטלה נמי דהא נבלה גופה מיינייהו היא ולא בטלה: **בשקדום וסלקו**. לאיסור וסלק רועב קודם שיתן האחרות בקדריה הלכך נתנה טעם בראשונה הרי זו חוזרת ואוסרתן ואי לאו במאי מיתסרי ואשמועינן דחתיכה עצמה נעשת נבלה לאסור חבדותיה בפליטתה:

אלו אסורין למעוטי דבר שבמנין ולאו איסורי הנאה אי נמי איסורי הנאה ואי לאו במאי מיתסרי אפילו

זהו תנא דמתניתין דהתם ולאו משום דסבר דבטלי והא דקאמר למעוטי היינו למעוטי דלא חשיב להו וכה"ג יש בדרש פ"ק דנזבא קמא (דף ה:) דמינינא דמתניתין למעוטי דרבי חיאי ודרבי חיאי למעוטי דרבי אושעיא ולא משום דפליגי אבל קשה דבי פריך התם וליתני נמי חתיכת נבלה אמאי לא משני דלא תני לה משום דכבר תנא ליה הכא במתניתין כדמשני התם אהא דפרריך התם וליתני נמי אגוזי פרך ורמוזי באדן ומשני הא תנא התם הראוי לערלה וכו' וי"ל דהכי פריך התם וליתני נמי חתיכת נבלה ואי משום דכבר תנא ליה הכא א"כ לא ליתני חתיכת בשר בחלב כיון דכבר אשמועינן הכא דחתיכת איסור לא בטלה משום דהוי דבר שבמנין ומשני דההוא תנא תרמי אית ליה א ולפירוש זה צריך לפרש דדבר שבמנין ולא איסור הנאה בטל להוואו תנא ולכך לא נקט אלא חתיכת בשר בחלב ופליגי אמנא דהכא^(א): **חתיכה עצמה נעשת נבלה**. פי' בקונטרס שנמצשלה מחילה עמה קודם שנתן שאר חמיכות בקדריה ולא היה צו ששים באיסור ונתנה הנבלה טעם זה ואח"כ נתן שאר החמיכות בקדריה חתיכה זו שקבלה טעם הנבלה חתיכה נעשת נבלה ואוסרת כל החמיכות כולן מפני שהן מינה וקשה לפירושו דא"כ גם הרוטב שהיה באותה שעה נאסר מתחלה ע"י טעם הנבלה ובסמוך משמע דמנבטלינן לחמיכות ע"י רועב דהוי שאינו מינו והלא רועב עצמו נאסר מתחלה ונעשת נבלה ואוסר כל הרוטב שאחרי כן מפני שהוא מינו ויטריך שיהא ששים בחמיכות שנתן אחרי כן לבטל הרוטב דמעיקרא אלא י"ל דמייירי כגון שיש חתיכה של היתר כולה חוץ לרוטב וחתיכת נבלה מונחת עליה חוץ לרוטב ונעשת חתיכת היתר נבלה לפי שזולעת טעם נבלה דאין^(ב) בהן ששים לבטל הטעם ואחרי כן כשמנער הקדריה אוסרת כל החמיכות מפני שהן מינה: **בשקדום** וסלקו. את האיסור ואי' למה לי שחתיכה של היתר קבלה טעם מן הנבלה אפילו לא נתנה טעם נמי דהא במינה אוסרת בכל דהו ואומר ר"ת דנהי דהיא גופה מיתסרא בכל שהוא מ"מ לא אמרינן שחעשה נבלה לאסור כל האחרות כיון שהיא עצמה לא נאסרה אלא ע"י כל שהוא ורבינו אפרים היה אומר מתוך כך דאפילו כי נתנה זה טעם אין ההיתר נעשה נבלה שיטריך ששים כנגד כל החתיכה אלא כנגד האיסור הצלוע הלכך לרב דאמר הכא דמין במינו לא בטיל כשחתיכת היתר קבלה טעם מן הנבלה חשיב האיסור כאילו הוא צעין ואוסרת כל החתיכות במשהו אבל כי לא נתנה הנבלה טעם זה לא היתה אוסרת החמיכות מפני שהם מינה שהרי אין צריך לבטל אלא האיסור לבד וכיון שלא נתנה טעם בחתיכה הוי האיסור כמאן דליתיה דלא הוי כאילו הוא צעין ולא אסר אלא חתיכה ראשונה שאין ההיתר נעשה איסור ולא אסר שאר חמיכות ודוקא גבי טפת חלב אמרינן לקמן בפרק כל הבשר (דף קח.) דחתיכה עצמה נעשת נבלה וצריך ששים כנגד כל החתיכה ולא סגי בציטול טיפה לחוד משום דכל חד וחד באפייה נפשיה שרי וכי איתנהו בזהי הדדי אסור הלכך הבשר עצמו נעשה איסור ולוקה אס אכל חצי זית מבשר וחצי זית מחלב ולכך צריך ברוטב ששים לבטל כל החתיכה שנפלה עליה טיפת חלב אבל חתיכת היתר שצולעה טעם נבלה ונאסרה וחזרה ונתנה טעם ברוטב אין צריך אלא ששים לבטל האיסור שנבלע בחתיכה ואין צריך שיעור ששים של אותה חתיכה וקשה לפירושו לרבא דמשני אפילו תימא לא קדם וסלקו מאי מהני ליה חתיכה של היתר שנאסרה מתחלה ונעשת נבלה והלא לעולם אין צריך ס' ברוטב אלא כדי לבטל חתיכה של נבלה לבדה ולא צעין ששים לבטל שמי חתיכות של נבלה ושל היתר שנאסרה על ידה וי"ל כגון שנאמעטה הנבלה הרבה מכמו שהיתה קודם שנבלע טעמו בחתיכה של היתר והשתא לפי שנמנה טעם בשל היתר צריך ס' כנגד כל מה שהיתה מתחלה ואין שיעור ברוטב לבטלה אבל לא נתנה זה טעם אין צריך ס' אלא כנגד מה שנשאר בנבלה ויש שיעור ברוטב לבטלה ורב דאחא לפלוגי אדרבה בר בר חנה לא היה צריך רב לומר אלא חתיכה של נבלה אוסרת כל חתיכות מפני שהן מינה אלא אגב אורחיה אשמועינן דדוקא נתנה זה טעם נבלה אבל לא נתנה זה טעם נבלה לא ויבין שאר אפרים עליו השלום היה מביא ראיה מהא דאמר לעיל (דף נה.) ההוא כותא דתרבא דנפל לדיקולא דבשרא ודיקולא הוא סל מלא חתיכות של בשר רותח ולא אמר שחעשה נבלה אותה חתיכה שנפל עליה כזית חלב ותאסור שאר חתיכות שאין בהן ששים כנגד כולה לפי שבאותה חתיכה עצמה לא היה זה כדי לבטל הכזית אלא משערינן הכזית בכל הבשר שבסל ואין משם ראיה כלל דדיקולא היינו קלחת וכדפירש הקונטרס וכדפירשנו לעיל ואפילו אם נאמר דדיקולא הוא סל כדמשמע הכא ובכל דוכתא אין ראיה משם דממה נפשך אס אין חלב מפעפע מחתיכה לחתיכה כמו שפירשנו לעיל א"כ אין אסור אלא החתיכה שנפלה עליה החלב והשאר מותרות ואם הוא מפעפע מחתיכה לחתיכה א"כ בדין הוא שכל החתיכות מסייעות לבטל ולא אמרינן שחעשה נבלה אותה חתיכה שנפלה עליה חלב מאחר שסופו להתפשט בכל החתיכות מידי דהוה אטיפת חלב שנפלה על חתיכת בשר דאס אין נ"ט מותר אע"פ שקודם שתתפשט הטפה נ"ט במקום נפילתה ולא אמרינן שיעשה אותה הבשר נבלה כיון דסוף הטפיפה להתפשט בכל החתיכה מיהו לפי מה שפי' לעיל^(ג) בשם הרב רבי אלעזר ממיי"ץ דבחי חתיכה אין שייך לומר שחעשה נזילה אין ראיה משם ואין ראיה לרבינו אפרים מהא דאמר (תרומות פ"ה משנה ו)^(ד) אין המדומע מדמע אלא לפי חשבון ולא אמרינן שיעשה הכל תרומה דיש לחלק בין דבר יבש לבדב הנאסר ע"י בליעה ולפירושו ניחא הא דאמר גבי יין נסך בסוף מסכת ע"ז (דף עג.): יין נסך שנפל לבזר

גיד הנשה פרק שביעי חולין

ק.

בריה שאני. ואפילו באלף לא בטיל וכן חתיכה הראויה להתכבד לא בטלה כדאמר הכא והיכא דפירש חד מיינייהו נמי אסור גזירה שמא יקח מן הקצוע כיון שאין האיסור ניכר כדפרשית לעיל (דף נה. א)^(א) ודבר שאינו לא בריה ולא חתיכה הראויה להתכבד בטל ברוב ואפילו איסור מדרבנן ליכא כדמשמע הכא ומיהו שמא אחד גברא היה אסור: **שאני חתיכה הואיל וראויה להחבבר**. ואי'ת אס כן אמאי אמר בפרק הערל (יבמות פא.): דחתיכה של חטאת טמאה א) במאה של חטאות טהורות תעלה וכי תימא שאני חתיכה דנבלה דראויה להתכבד לפני אורחין עוזדי כוכבי' אבל של חטאת טמאה אסור בהנאה ז דהא חמימת בשר בחלב: ג ולפי זה צריך לפרש דבר:

עין משפט ונר מצוה

א מ"י פט"ז מהל' מנחות אסורות הלכה [ה] ו סוג לאוין קמא טוש"ע י"ד ס"י ק סעיף א:
ב ג מ"י שם הלכה ה סוג שם טוש"ע י"ד ס"י 35 סעיף ג וס"י קא ס"א:

בב ד טוש"ע שם ס"י 35 סעיף ד וע"ש:

שיטה מקובצת

א) חתיכה של נבלה ומנכרד הס"ד: ב) אבל של חטאת טמאה אסור בהנאה ליתא דהא חתיבת בשר בחלב: ג) ולפי זה צריך לפרש דבר:

רבינו גרשום

וליבטל נמי גיד בששים ויהיו כולן גידין מותרין אע"ג שאין מכירו. בריה שאני כלומר דבר החשוב בפ"ע. הניחא למ"ד כל שדרכו לימנות שנינו כלומר דלא בטל שם איסורין בנפל בהיתיר' ונתערבו כיון שאין מכירו לפיכך כולן אסורין. אלא למ"ד את שדרכו לימנות שנינו דבר החשוב כגון ביצה טמאה וכגון רמונים ותפוחין אם נטמאו טומאת אוכלין ונתערבו עם שחרוין לא בטלי וכולן אסורין אבל חתיכה של נבלה דאין דרכה לימנות בטלה מאי איכא למימר: שאני חתיכה הואיל וראויה כו' כלומר דבר חשוב הוא: ובצריכא דאי אשמעינן גיד. כלומר דלא בטיל: למה לי נתון טעם כלומר הכי סבר רב דאמר אפילו לא נתון טעם אלא בחתיכה אחת חתיכה עצמה נעשת נבלה [וע"כ] בשאין מכירו עסיקין בשהכירו וקדם וסילקו כלומר רב דאמר בנותן טעם לא אמר בשאין מכירו דאי בשאין מכירו אפילו לא נתן טעם נמי אלא הכא במאי עסיקין בשהכירו וקדם וסילקו לפי' אינו אסור עד שיתן טעם בחתיכה ואותה חתיכה אוסרת שאר חתיכות: רבא אמר

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.

ק.